

Dues estrelles televisives de C. Solé

4

d'aquells tamburets giratoris per tal d'incorporar-se millor. Puja una cama sobre l'altra i continua parlant amb aquesta veu forta potser, ronca potser. No gesticula gaire i no fuma. Parla i et contempla. ... sempre treballant. Encara que cada llibre me'l plantegi d'una manera diferent i una mica el fas diferent... però és anar seguint una evolució, sense un canvi brusc. Jo necessitava canviar. I aquest llibre em sembla que és bastant un canvi.

Ho diu amb un cert neguit. L'entrevista agafa un aire seriós. Molt seriosament també es pren el treball. I això potser és causa de les frases inacabades, de la repetició de paraules quan ens explica aquesta necessitat de canvi.

LA LLUNA I LES ESTRELLES PER CONFIDENTS

Un canvi com a fruit del punt i apart que ella mateixa va posar després d'haver publicat el conte "Jo les volia". Conte realitzat amb una tècnica molt depurada... i ara no podria seguir per allà, perquè suposo que m'hauria demanat massa.

A part, aquest llibre narra l'història d'una nena a qui se li mor la mare i que s'ha de tallar les trenes perquè ella ja no les hi pot pentinar. Una nena que té la lluna i les estrelles per confidents. Una història que és la pròpia història de Carme Solé.

Doncs clar, aquesta nena sóc

jo, És una mica el que em va passar a mi, de petita. En el fons jo vaig descarregar tota la tristesa que tenia acumulada pel fet que se't mori la mare quan ets petita... costa de superar i penso que jo encara no ho he superat ara.

En aquest conte intento retratar la meua mare, que la recordo de la manera com surt en el llibre... aleshores no ho podia fer segons com. Ho havia de fer amb llapis, allò d'anar donant forma a poc a poc.

Aquest llibre és escrit per Maria Martínez i Vendrell -una psicòloga, cosina seva- però la idea del conte i l'explicació de tots els fets és de la pròpia Carme Solé.

El 1983, "Jo les volia" va guanyar el Premi Apel·les Mestres, un dels premis més importants de contes infantils que s'otorguen a l'Estat espanyol.

Com és que et vas presentar a aquest premi?

Mira, era allò que un llibre guanyador d'un premi sempre té més publicitat i se'n parla més. Em feia gràcia veure què passava.

Com una prova?

Sí, per a mi mateixa.

Carme Solé, al llarg de la seva trajectòria com a il·lustradora, ha guanyat diversos premis. Entre ells destaquem el Nacional del 79, el Lazarillo l'any 80, el de la Generalitat per "La Lluna del Joan". A Polònia aconseguí un premi sobre uns llibres dels drets dels nens. Al Japó va quedar segona d'una votació popular sobre contes infantils amb el llibre "L'ós nuvolós". I darremament va guanyar el Premi Catalònia a la millor il·lustradora de contes publicats durant l'any, al qual presentava dos dels contes més importants i significatius de la seva obra: "L'Aniversari", de Miquel Martí i Pol, i "La Lluna d'en Joan".

Sí, he tingut premis.

"ÉS UN LLIBRE QUE L'ODIO"

Ring, ring, ring... (el telèfon)
Perdoneu... allargant la mà i estirant-se una mica agafa l'auricular... **Hola, Teresa...**
Tens algun llibre fet teu que et penedeixis d'haver il·lustrat?

Sí, sí, un d'Altea que es diu "Yo soy un banco" i algun altre d'aquesta col·lecció. Mira,

et donaven una maqueta feta per un "tio" tan bo cim en M.A. Pacheco, i et costava molt no fer allò... i de passar en net, no es tracta. I això, a mi, em matava. M'ho va fer passar molt malament. Són els llibres dels quals menys contenta estic... perquè tots aquests del començament, veig que no en sabia... però trobo que són salvables en moltes coses. Estaven ben interpretats per ser d'aquell moment.

En canvi, aquest de l'editorial Altea, doncs, aquest del banc, és un llibre que l'odio. A més a més ja pel títol, perquè no és un banc de seure; és un banc de diners, és clar.

Carme Solériu. Riu per dins. Riu sense soroll, però amb ganes. Riu esponerosament, com volent diluir la seriositat de les seves paraules. Parla amb una falsa lentitud i amb poques pauses.

I, al contrari, hi ha algun llibre que el triaries com el millor de tots?

Crec que el millor llibre, almenys per a mi, és "La Lluna d'en Joan", i "L'Aniversari" també. Crec que serien els dos llibres que posaria... el de les trenes també, però no tot el llibre.

"La Lluna d'en Joan", un conte escrit i il·lustrat per ella mateixa. Un llibre que en el fons és la mateixa història del "Jo les volia". És un relat d'un nen el pare del qual es posa malalt i té por a la mort del pare. Hi ha la malaltia pre-

sent. La mare no hi és. No es diu que és morta, però la mare no surt. És allà en un retrat.

És la mateixa història, la meua por de petita al veure la meua mare malalta. Jo sempre la recordo malalta i tens una por extraordinària que es mori. La presència de la mort hi és des de que tens ús de raó. La mort és una cosa que l'he tinguda molt pròxima, i aquest llibre és clar...

"A la meua mare, Matilde Vendrell". Dedicació que trobem en el llibre "El nen del paraigua". A més a més, el no de Matilde el trobem en diversos contes. Carme Solé fa un llarg homenatge a la seva mare i d'ella ens diu... jo sempre recordo que ella deia que li agraderia que quan acabés l'escola, aprengué a dibuixar. Devia tenir més traça que els altres de casa.

I quan vaig acabar l'escola, vaig pensar que, si hi fos ella, em diria que anés a estudiar dibuix. I una mica penso que li dec a ella, en el fons... potser és com un homenatge... potser per això signo Vendrell també. A part que hi ha moltes altres Carmes Solés.

LA MORT, UN TEMA MÉS A IL·LUSTRAR

Carme Solé posseeix un atractiu secret i sense terra-bastalls, d'aquests que s'aprecien a poc a poc, a partir d'un moviment, d'un comentari, d'una forma de mirar, d'un silenci.

